

РЕШЕНИЕ

№ 26071

гр. София, 26.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря **Десислава Лазарова**, като разгледа дело номер **3538** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 011, подадена чрез адв. М. Й., срещу Решение № ПИ-79/19.03.2025г. на директора на ТД на НАП-С., в частта, с която на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна жалба срещу Разпореждане изх. № С.-137-0001601/26.02.2025г., издадено от И. М., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., в частта за задължения по Декларация образец 6 № 220021804178984/27.04.2018г. и Глоба/фиш с № 2461451/15.10.2022г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради нарушение на процесуалния и материалния закон. Излагат се твърдения, че в обжалваното разпореждане и в преписката липсват данни за наложени обезпечителни мерки, годни да спрат погасителната давност за задълженията. Претендира отмяна на обжалвания административен акт в оспорената част и на потвърденото с него разпореждане на публичен изпълнител. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Й., който поддържа жалбата и представя допълнителни доказателства.

Ответникът – Директор на ТД на НАП – С., чрез юрк. И. Й., претендира неоснователност на жалбата, както и присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав, след като прецени събраните по

делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №[ЕИК] от 2018г. срещу Д. С. С. за събирането на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 10 671,67 лв. към 06.03.2025г. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК (СДИ) с изх. №С.-048-0185016/28.08.2018г., в което публичните задължения на лицето са конкретизирани по размер, вид и др. Актът е връчен на имейла на Д. С. на 11.03.2025г.

Съгласно чл. 200 и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С.-022-0061183/28.08.2018г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на банковите касети, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в банка „Р.“ и ТБ „И.“ за сумата от б 540,49 лв. - общо главница и лихви. Актът е връчен на имейл адрес на оспорващата на 11.03.2025г. Получен е отговор от банка „Р.“, за това, че лицето не е клиент на банката. От „И.“ не е наличен отговор. С Разпореждане с изх. № С.-105-0419707/01.11.2023г. е присъединена към образуваното изпълнително дело дължима глоба по фиш с № 2461451/15.10.2022г. от [община].

Издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. № С.-022-0079715/01.11.2023г., с което е наложен запор върху:- лек автомобил марка О., модел АСТРА, рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 2009г.- лек автомобил марка Е., модел П., рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 1997г. Издаденият акт е връчен на 26.02.2025г. на деклариращия електронен адрес на оспорващата. Съгласно отговор от 14.11.2023г. от СДВР на посочените МПС-ва са наложени запори.

На 21.02.2025г. е подадено възражение за изтекла давност с вх. № С.-000-0106272/21.02.2025г., като задълженото лице иска задълженията по цялото изпълнително дело да бъдат погасени. Въз основа на горепосоченото възражение за изтекла погасителна давност е издадено Разпореждане изх. № С.-137-0001601/26.02.2025г. на публичен изпълнител, връчено на 26.02.2025г., с което е постановен отказ за погасяване на задължения по Декларации образец 6 с № 220021503925554/26.04.2015 г., № 22021603437956/18.04.2016г., № 22021703124745/04.04.2017г., № 220021804178984/27.04.2018г. и Глоба/фиш с № 2461451/15.10.2022г.

След анализ на очертаната фактическа обстановка, предвид доказателствата по преписката и възраженията на жалбоподателя, с Решение № ПИ-79/19.03.2025г. на директора на ТД на НАП-С., жалбата е приета за основателна единствено в частта за задълженията по Декларации с № 220021503925554/26.04.2015г., № 22021603437956/18.04.2016г., и № 22021703124745/04.04.2017г. В частта за задълженията по Декларация образец 6 № 220021804178984/27.04.2018г. и Глоба/фиш с № 2461451/15.10.2022г. жалбата е оставена без уважение, като неоснователна.

В мотивите на решението е прието, че задълженията за 30, УПФ и ДОО по Декларация образец 6 №220021804178984/27.04.2018г. за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г. са изискуеми от 30.04.2018г. Предвиденият петгодишен давностен срок в чл. 171, ал. 1 от ДОПК започва да тече от 1-ви януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, а именно 01.01.2019г. В рамките на този петгодишен срок от 01.01.2019г. до. 01.01.2024г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0079715/01.11.2023г., с което ефективно е наложен запор, представляващо действие по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, спиращо давностния срок, поради което за задълженията се прилага 10-годишната давност регламентирана в чл. 171, ал. 2 от Д. и същата не е изтекла.

За задължението по Глоба/фиш с № 2461451/15.10.2022 г. от [община] е прието, че давностния не е изтекъл при следните мотиви: В конкретния случай задължението за глоба наложена по реда на ЗАНН чрез издаден фиш, поради което по отношение на давността следва да се приложат специалните разпоредби на чл. 82 от ЗАНН. Освен това е съобразено Тълкувателно решение № 2 от 12.04.2017г. на ВАС по т. д. № 3/2016 г., ОСС, с което съдът регламентира прилагането на специалната разпоредба на чл. 82 от ЗАНН относно давността за изпълнение на глобата, когато във връзка с нея е образувано изпълнително дело. Глобата по фиш на [община] № 2461451/15.10.2022г. е влязла в законна сила на 23.10.2022г., като на основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН давността започва да тече от 24.10.2022г. и следва да изтече на 24.10.2024г. В рамките на двугодишния срок с азпореждане изх. изх. №0230022-105-0419707/01.11.2023 г. задължението е присъединено по изпълнителното дело и на основание чл. 82 ал. 2 от ЗАНН давността е прекъсната. Прекъсната е и с издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0230022-022-0079715/01.11.2023 г., с което е наложен запор (съгласно отговори от КАТ) на МПС-ва. Съобразно ТР № 2/12.04.2017г. на ВАС, чл. 82, ал. 1, б. „а“ и чл. 82 ал. 2 от ЗАНН новият 2-годишен давностен срок започва да тече след завършване на действието, с което е прекъсната давността и следва да изтече на 01.11.2025г.

По делото са приети писмените доказателства по административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация и интерес от оспорването – адресат на акта. При наличните доказателства съдът приема, че жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Изчерпана е задължителната фаза на административния контрол, съгласно предвиденото в разпоредбата на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна по следните съображения:

Обжалваното решение е валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Същият е издаден в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, вр. с § 1 от ДР на ДОПК, включително изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

Не се констатира и пороци, съществено засягащи процесуалната законосъобразност на оспореното решение, доколкото при издаването му са съобразени правилата за разглеждане на жалбата по чл. 267 от ДОПК.

Между страните няма спор по фактите. Няма спор, че задълженията не са платени.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища поддържани от страните в настоящото производство се отнасят до правилното приложение на материалния закон. Най-общо се спори по въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност, давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по

несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел II а. Съгласно чл. 171, ал. 3 от ДОПК лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата. Основанията за спиране и прекъсване давността са изрично и изчерпателно изброени в чл. 172, ал.1 и ал.2 ДОПК. Давността: а/ спира да тече (ал. 1): 1 . когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; б/ се прекъсва (ал. 2, изр. първо) с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. От прекъсването на давността започва да тече нова давност – ал. 3 на чл. 172.

По отношение на задълженията за ЗО, УПФ и ДОО по Декларация образец 6 №220021804178984/27.04.2018г. за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г., изискуеми от 30.04.2018г., съдът намира следното:

Приетите по делото писмени доказателства подкрепят извода, че в установения от чл. 171, ал. 1 ДОПК срок е издадено цитираното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0079715/01.11.2023г. Налагането на обезпечения, чрез издаването на постановления за налагане на обезпечителни мерки и съответно извършване на действията по тяхното фактическо налагане са обстоятелства, визирани в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК и в този случай те водят до спиране на давността. Така също, с оглед твърденията в жалбата и писмените бележки, че с наложените обезпечителни мерки се прекъсва давността, следва да се посочи, че съдебната практика на ВАС също приема, че с налагане на обезпечения по повод на постановление за налагане на обезпечителни мерки по чл. 195 ДОПК се спира давността /в този смисъл вж. Решение № 11606 от 03.10.2017г. по административно дело № 1719/2017г., Първо отделение на ВАС/. Следователно в хипотезата на наложени обезпечителни мерки давността е спряла, тъй като законът ясно разграничава времево и от гледна точка на различните актове и действия, налагането на обезпечението и неговата реализация, която вече е изпълнително действие. Издаването на ПНОМ и налагането на запор или възбрана /чрез вписване и др. действия по фактическото налагане на запора и възбраната/ водят до спиране на давността на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

Действията по връчването на издадено ПНОМ нямат отношение към спирането на давността – тя спира след ефективното фактическо налагане на обезпечителната мярка. Връчването на акта на длъжника има значение само с оглед предприемането от негова страна на действия по защита, посредством обжалване на акта или отправяне на искане за замяна на обезпечения /чл. 199 от ДОПК/. По принцип обезпечението следва да се наложи /да се предприемат действия по налагането му/, преди да се уведоми длъжника, в противен случай обезпечителната мярка няма да може да изпълни своето предназначение – да попречи на последния да се разпорежда с предмета на обезпечението.

В тази насока са и мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на Върховния административен съд (Общо събрание на съдиите на Първа и Втора колегия на ВАС). В тълкувателното решение се приема, че изпълнителното производство е съвкупност от правни и

фактически действия. То може да бъде разделено на два стадия: а) предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и б) същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способи по чл. 215, ал. 1, т. 1 – 3 ДОПК. В решението е прието, че „прекъсването на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК е относимо към втория стадий – предприемане на действия по принудително изпълнение“. В мотивите е посочено още, че всяко действие, с което давността се прекъсва, трябва да е доведено предварително до знанието на длъжника. То трябва да е доведено до неговото знание, за да има възможност длъжникът да се позове на предвидената в закона погасителна давност, като от тази гледна точка погасителната давност е средство за защита на длъжника. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът реално да е узнал за това.

По отношение на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК в тълкувателното решение се приема, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител, но сред тях не е изпращането на съобщение. (вж. мотивите на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. на ВАС). В разпоредбите на чл. 172, ал. 3 от ДОПК се визира, че след прекъсването на давността, започва да тече нова давност, но липсва изрична разпоредба за определяне на периода на спиране на давността, когато такова настъпи по силата на закона. Правилата на логиката и тълкуването на общите правни принципи сочат, че когато наличието на един факт поражда определени правни последици, с прекратяване съществуването на този факт, неговите правни последици следва да преустановят действието си. Пренесено на плоскостта на изследвания проблем, изводът ще бъде, че преустановяването на спирането на давността /продължаването на нейния срок/ ще започне от отпадане на обстоятелствата, които са довели до спирането. В конкретния случай това ще бъде отмяната на наложените обезпечителни мерки на някое от основанията, посочени в закона - отмяна от решаващ орган или съд, както и от органа, който ги е наложил. При липсата на тези обстоятелства давността ще бъде спряна дотогава, докато изтече давностния срок, визиран в чл. 171, ал. 2 от ДОПК /10 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение/. (В този смисъл виж Решение № 41806 от 14.12.2025г. на АССГ по адм. д. № 2759/2025г.; Решение № 8087 от 26.09.2025г. на Административен съд - Бургас по адм. д. № 957/2025г.; Решение № 1725 от 28.05.2025г. на Административен съд - Велико Търново по адм. д. № 157/2025г.).

Предвид всичко изложено, съдът приема, че правилно административния орган прилагайки правилото на чл. 171, ал. 1 ДОПК е изложил извод, че за възникналите публични задължения за 30, УПФ и ДОО по Декларация образец 6 № 220021804178984/27.04.2018 г. за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2017г., давността не е изтекла, тъй като с наложените обезпечителни мерки с ПНОМ № С.-022-0079715/01.11.2023г., давностният срок на изчерпателно посочените публични задължения е спрял преди изтичането му.

В конкретния случай по делото не са представени доказателства и не се твърди, че след налагането на обезпечителните мерки са предприемани други действия от публичния изпълнител или от длъжника, които да са довели до отпадане на основанията за спиране на давността, поради което и давността ще бъде спряна дотогава, докато изтече абсолютна давност визирана в чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

По отношение на за задължението по Глоба/фиш с №2461451/15.10.2022г. от [община], съдът намира следното:

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на

петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По отношение на наложеното административно наказание „глоба“ такъв специален закон е ЗАНН. Следва да се направи разграничение между давността, относима към реализирането на административнонаказателната отговорност, и давността за изпълнение на вече наложено административно наказание. Първата е свързана с възможността държавата да ангажира отговорността на нарушителя за извършено административно нарушение. Тя е относима към законосъобразността на административнонаказателния акт, включително електронния фиш, и подлежи на преценка в производството по неговото оспорване.

Различна е давността по чл. 82 от ЗАНН. Тя касае изпълнението на вече наложено административно наказание. Съгласно чл. 82, ал. 1, б. „а“ от ЗАНН административното наказание глоба не се изпълнява, ако са изтекли две години. Съгласно ал. 2 на същата разпоредба давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. В чл. 82, ал. 3 от ЗАНН е предвидено, че независимо от спирането или прекъсването на давността административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, а съгласно ал. 4 тази разпоредба не се прилага по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал. 1 е образувано изпълнително производство.

В изпълнителното производство публичният изпълнител е компетентен да прецени дали вземането е предадено за събиране, дали е индивидуализирано, дали е погасено чрез плащане или по изпълнителна давност, но не и да извършва контрол по същество върху административнонаказателния акт.

Глобата по фиш на [община] № 2461451/15.10.2022г. е влязла в законна сила на 23.10.2022г. и на основание чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН давността е започнала да тече от 24.10.2022г. В рамките на този срок са предприети действия, имащи характер на прекъсване на давността по смисъла на чл. 82, ал. 2 ЗАНН, а именно присъединяване на вземането към изпълнителното дело с Разпореждане изх. № 0230022-105-0419707/01.11.2023г., както и налагане на обезпечителни мерки с Постановление изх. № 0230022-022-0079715/01.11.2023г., поради което е започнал да тече нов двугодишен давностен срок, който съгласно този механизъм би изтичал на 01.11.2025 г.

Независимо от горното обаче, съдът съобразява и разпоредбата на чл. 82, ал. 3 ЗАНН, съгласно която административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1, а именно тригодишен срок от началния момент на давността.

В конкретния случай тригодишният абсолютен давностен срок е започнал да тече от 24.10.2022г. и е изтекъл на 24.10.2025г., включително в хода на съдебното производство пред настоящата инстанция. Настъпването на този факт има значение за изпълняемостта на вземането и следва да бъде съобразено служебно от съда като материалноправна пречка за принудителното събиране на глобата.

Поради това съдът приема, че към момента на постановяване на съдебния акт задължението по фиш № 2461451/15.10.2022г. е погасено по давност по смисъла на чл. 82, ал. 3 ЗАНН, поради което жалбата в тази част е частично основателна и трябва да

уважи като се отмени решението ведно с разпореждането и се върне преписката на органа в тази част за отписване на задълженията.

В останалата част жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

По разноските по производството:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни в процеса. Доказана е по основание претенцията на ответника за присъждане на разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 евро - съобразно § 2 от ДР на ДОПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Жалбоподателят не претендира разноски и такива не следва да му се присъждат, съразмерно уважената част от жалбата.

Жалбоподателят претендира разноски, но не представя доказателства за реалното им извършване, поради което и такива не следва да се присъждат, съразмерно уважената част от жалбата.

По изложените съображения и на основание чл. 268, ал. 1 и ал. 2 ДОПК и чл. 143, ал. 3, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-79/19.03.2025г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба срещу Разпореждане изх. № С.-137-0001601/26.02.2025г., издадено от И. М., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С., **в частта** за задължения по Глоба/фиш с № 2461451/15.10.2022г.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., за ново произнасяне, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

ОСЪЖДА на Д. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 011, да заплати на ТД на НАП- С., сумата 100 /сто/ евро, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

СЪДИЯ: